

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Mepha - Investigação, Desenvolvimento e Fabricação Farmacêutica, Lda**, se sídlem Lagoas Park, Edifício 5-A, Piso 2, Porto Salvo 2740-298, Portugalsko, zastoupen JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou, se sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2, za účasti: **Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra**, se sídlem Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2011, č. j. MZDR21020/2011, sp. zn. FAR: L52/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 4. 2011, č. j. MZDR21020/2011, sp. zn. FAR: L52/2011, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 922 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jany Marečkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 4. 2011, č. j. MZDR21020/2011, sp. zn. FAR: L52/2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 3. 2. 2011, č. j. SUKLS17046/2011 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo zastaveno podle §66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve

znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) řízení ve věci změny výše a podmínek úhrady léčivého přípravku GASEC-20, POR CPS DUR 56x20MG a léčivého přípravku GASEC-20, POR CPS DUR 28x20MG zahájené na základě žádosti žalobce ze dne 27. 1. 2011.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal žádost o změnu výše a podmínek úhrady výše uvedených léčivých přípravků dne 27. ledna 2011. Tato žádost byla podána podle ustanovení §39f zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o veřejném zdravotním pojištění“). Řízení o této žádosti vedl správní orgán prvního stupně pod sp. zn. SUKLSI 7046/2011. Správní orgán prvního stupně ke stejnému dni (27. ledna 2011) zahájil řízení o změně výše a podmínek úhrady, mimo jiné také výše uvedených přípravků, z moci úřední, a to podle ustanovení §39i odst. 2 ve spojení s §39l zákona o veřejném zdravotním pojištění, které vedl pod sp. zn. SUKLS6333/2011. Následně správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 3. února 2011 řízení SUKLSI7046/2011 zastavil podle §66 odst. 1 písm. e) správního řádu pro existenci překážky podle §48 odst. 1 správního řádu, spočívající v tom, že v téže věci bylo v době podání žádosti ze dne 27. ledna 2011 již zahájeno správní řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění téhož léčivého přípravku vedené z moci úřední. Toto usnesení napadl žalobce odvoláním, ve kterém uvedl, že podle jeho názoru jde sice o řízení v téže věci, ale nejde o řízení z téhož právního důvodu, tudíž nedošlo ke vzniku překážky litispendence podle §48 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se s názorem žalobce neztotožnil s tím, že dospěl k závěru, že řízení SUKLS6333/2011 a řízení SUKLSI 7046/2011 jsou řízeními o téže věci a z téhož důvodu, tudíž že vedle sebe podle ustanovení §48 odst. 1 správního řádu nemohou obstát.

Pokud jde o žalobní body, žalobce namítl v první řadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ve svém rozhodnutí podle žalobce opomněl skutečnost, že správní orgán prvního stupně totožnost důvodů jako jednu z podmínek existence překážky litispendence ve svém usnesení ze dne 3. února 2011 vůbec nezkoumal, nebo alespoň neučinil součástí usnesení ani správního spisu žádné úvahy, které ho vedly k tomu, že naplnění této podmínky shledal. Žalovaný však tuto vadu postupu správního orgánu prvního stupně buď nezjistil, nebo se s ní v rozhodnutí o odvolání žalobce nevypořádal. I když tedy žalovaný nakonec potvrdil věcnou správnost zastavení správního řízení SUKLSI7046/2011, učinil tak nepřezkoumatelným způsobem.

Jako další žalobní bod uplatnil žalobce námitku nesprávného právního posouzení věci. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně interpretuje pojmy totožnosti věci v rámci správního řízení a důvodu tohoto řízení, tedy pojmy klíčové pro aplikaci ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu. Podle žalobce žalovaný považuje totožnost věci za danou totožností léčivých přípravků a za důvod řízení stanovení/změnu a podmínek úhrady přípravku. Žalobce považuje tento výklad za neudržitelný. Poukázal na to, že předmětem správního řízení vedeného podle §39f a §39g zákona o veřejném zdravotním pojištění je stanovení výše a podmínek úhrady (maximální ceny), popř. s ohledem na ustanovení §39i odst. 4 změna těchto parametrů. Předmětem řízení rozhodně není léčivý přípravek. S takovou intepretací by totiž překážka litispendence stíhala i řízení o změně maximální ceny a řízení o změně výše a podmínek úhrady u téhož přípravku, která jsou doposud - a zcela správně - vedena souběžně. Ve skutečnosti totiž výsledkem řízení o stanovení/změně výše a podmínek úhrady (maximální ceny) je právě takto stanovená úhrada (co do výše a podmínek) či maximální cena (co do výše). Zcela zjevně tak předmětem řízení není léčivý přípravek. Tudíž pouhá totožnost léčivých přípravků, o jejichž parametrech se v řízení rozhoduje, nemůže být dostačující pro určení totožnosti věci, jak v napadeném rozhodnutí dovozují žalovaný.

Žalobce má za to, že předmětem správního řízení podle §39f a §39g a §39i zákona o veřejném zdravotním pojištění je právě stanovení resp. změna výše a podmínek úhrady. Koneckonců tomu svědčí také názvy citovaných ustanovení zákona. Totožnost věci pak nutně musí spočívat v tom, zda řízením mají být měněny tytéž parametry totožných léčivých přípravků, v předmětném případě tedy totožnost věci spočívá v tom, že v obou řízeních je měněna výše a podmínky úhrady totožných přípravků. Žalobce tuto skutečnost samotnou nezpochybňuje.

Spornou je však podle žalobce interpretace pojmu důvod správního řízení. Žalobce má za to, že důvodem řízení není změna výše a podmínek úhrady, neboť ta je součástí jeho předmětu a vymezením věci samotné (o které se meritorně rozhoduje), ale důvodem vedení řízení je skutečnost, která řízení samotné vyvolala (tedy vyvolala povinnost správního orgánu vést správní řízení a vydat v něm rozhodnutí). Podle žalobce proto také zákon odlišuje způsob zahájení správního řízení a striktně vymezuje, kdy je správní orgán oprávněn (a koneckonců také povinen) řízení zahájit. Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy je žádost doručena správnímu orgánu věcně a místně příslušnému o ní rozhodnout. Skutečností, která způsobuje zahájení řízení, je zde žádost (jiný návrh), přičemž řízení bude zahájeno touto žádostí i tehdy, když skutečnosti, na kterých žadatel svůj návrh zakládá, nejsou dány, nebo nejsou ani přípustné a relevantní k tomu, aby žadatel dosáhl cíle, který svým návrhem uplatňuje. Správní orgán je povinen v zahájeném správním řízení rozhodnout, ať už meritorně nebo procesně, protože ve věci byla podána žádost. Tato skutečnost nic nevypovídá o tom, že žadatel dosáhne cíle, kterého dosáhnout žádostí chce. Oproti tomu řízení zahájené z moci úřední, je zahájeno oznámením správního orgánu prvnímu z účastníků řízení. Tato skutečnost zakládá běh řízení, nicméně samotné zahájení správního řízení vychází z toho, že správní orgán zjistil takový stav, s nímž právní norma spojuje právo (a v některých případech i povinnost) správního orgánu zahájit a vést správní řízení. Tato skutečnost, která naplnila právní normu, potom představuje důvod zahájení a vedení správního řízení. Ani tato skutečnost sama ještě nic nevypovídá o tom, zda bude dosaženo nakonec toho, co je právní normou s provedením řízení spojeno, tedy jeho cíle. Tomuto pojetí důvodu zahájení řízení (žádost versus vlastní podnět příslušného orgánu) podle žalobce odpovídá i odlišná úprava správního řádu týkající se zastavení řízení. Správní řád odlišným způsobem totiž upravuje zastavení řízení na žádost (§66 odst. 1 správního řádu) a z moci úřední (§66 odst. 2 správního řádu). Zatímco ustanovení §66 odst. 2 správního řádu hovoří o zastavení správního řízení z moci úřední, pokud jeho důvod odpadl, v řízení na žádost takové ustanovení chybí. Žalobce se domnívá, že příčinou tohoto rozdílu je právě jím zastávané vymezení pojmu důvod správního řízení. Pokud je totiž důvodem řízení skutečně podání žádosti, pak se odpadnutí důvodu rovná zpětvzetí žádosti, s čímž ustanovení §66 odst. 1 správního řádu počítá jako s právní oporou pro zastavení řízení. Ze všech výše uvedených důvodů se žalobce domnívá, že řízení SUKLS 17046/2011 a řízení SUKLS6333/2011 nejsou řízení vedená ze stejného důvodu, jakkoliv možná jde o řízení v téže věci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 27. ledna 2011 zahájil správní orgán prvního stupně z moci úřední řízení o změně výše a podmínek úhrady předmětným léčivým přípravkům, řízení bylo zahájeno dle ustanovení § 39i odst. 2 ve spojení s § 39l zákona o veřejném zdravotním pojištění. Správní řízení z moci úřední bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení správního řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivého přípravku dle ustanovení § 39o zákona o veřejném zdravotním pojištění, tedy doručením veřejnou vyhláškou ve smyslu § 25 správního řádu. Veřejná vyhláška byla vyvěšena dne 12. 1. 2011 na úřední desku správního orgánu prvního stupně. Dle ustanovení

§ 25 odst. 2 správního řádu byla takto zveřejněná písemnost doručena patnáctým dnem po vyvěšení, správní řízení ve věci SUKLS6333/2011 tak bylo zahájeno dne 27. 1. 2011. Žalobce podal žádost o změnu výše a podmínek úhrady předmětným přípravkům GASEC elektronicky dne 27. 1. 2011 v čase 14:13, tedy ve chvíli, kdy již bylo správní řízení SUKLS6333/2011 zahájeno. Doručením žádosti bylo dle ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno správní řízení sp. zn. SUKLS17046/2011 o změně výše a podmínek úhrady předmětným přípravkům GASEC ve smyslu ustanovení § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Žalovaný konstatoval, že žalobce ani v žalobě nezpochybňuje, že správní řízení ve věci sp. zn. SUKLS17046/2011 bylo zahájeno až poté, kdy probíhalo správní řízení z moci úřední, vedené pod sp. zn. SUKLS6333/2011.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že řádně přezkoumal postup správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení a neshledal žádné pochybení Ústavu, které by zakládalo nezákonnost napadeného usnesení nebo řízení, které mu předcházelo. Totožnost správních řízení vedených pod sp. zn. SUKLS 17046/2011 a sp. zn. SUKLS6333/2011 je a v době vydání usnesení správního orgánu prvního stupně byla zcela zjevná, a proto nebylo nutno totožnost řízení blíže přezkoumávat nebo dokonce o tom vést důkazní řízení. Překážka litispendence, resp. skutečnosti, které k jejímu konstatování vedly, se podávala přímo ze spisu a byla známa správnímu orgánu prvního stupně z úřední činnosti. Žalovaný v odvolacím řízení přezkoumal správní řízení vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. SUKLS17046/2011, shledal konstatování překážky litispendence jako správné a v napadeném rozhodnutí č. j. MZDR 21020/2011 řádně zdůvodnil, o co se opírá jeho rozhodnutí a jak je třeba překážku litispendence pojímat. Proto považuje žalovaný námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení věci, žalovaný uvedl, že předmětem správních řízení jsou léčivé přípravky a důvodem správních řízení jsou stanovení, změna či zrušení jejich maximálních cen a výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění. K námitce žalobce, že pokud by předmětem řízení byl léčivý přípravek, nemohla by vedle sebe probíhat správní řízení o stanovení maximální ceny a správní řízení o stanovení výše a podmínek úhrady stejnému léčivému přípravku, žalovaný uvedl, že shodný předmět řízení ještě nezakládá překážku litispendence, totožnost řízení musí být dána totiž in rem a in personam, přičemž ve věci je zkoumána shoda předmětu a důvodu vedení řízení. Shodný důvod nebude v případě, že se bude vést jedno správní řízení o stanovení/změně maximální ceny a druhé správní řízení o stanovení/změně výše a podmínek úhrady nebo řízení o změně registrace, tak jak uvádí žalobce v žalobě. V předmětném správním řízení se jednalo o naprosto totožné léčivé přípravky, kterým měla být shodně změněna výše a podmínky úhrady ze zdravotního pojištění.

Způsob zahájení správního řízení nemá podle žalovaného vliv na vedení řízení a nijak neovlivňuje jeho výsledek. Jak správně uvádí žalobce v žalobě, výsledkem je stanovení, změna či zrušení výše a podmínek úhrady. Žalovaný též poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. května 2011, č. j. 3 Ads 59/2011 - 73, jenž se týkal věci, ve které žalobce napadal obdobný postup žalovaného při posuzování překážky litispendence. Z tohoto rozsudku podle žalovaného vyplývá, že pro zastavení správního řízení z důvodu litispendence je nutno splnit dvě podmínky, kterými jsou totožnost věci a existence dříve zahájeného správního řízení o téže věci, jež nebylo zakončeno pravomocným rozhodnutím v době vydání rozhodnutí o zastavení řízení pozdějšího. Splnění druhé podmínky nebylo v předmětném řízení zpochybněno. Totožnost věci je pak určována totožností účastníků řízení, která byla v předmětném řízení splněna a totožností předmětu řízení. Předmětem řízení je, jak již žalovaný

vícekrát uvedl, právě předmětný léčivý přípravek. Není důvodné dovozovat odlišný předmět řízení, pokud se jedná o tentýž léčivý přípravek, o kterém dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, pouze na základě rozdílné skutečnosti zahájení správního řízení.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně dne 12. 1. 2011 veřejnou vyhláškou oznámil zahájení řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivého přípravku GASEC-20 POR CPS DUR 14x20MG, GASEC-20 POR CPS DUR 28x20MG a GASEC-20 POR CPS DUR 56x20MG podle § 39i odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění ve spojení s § 39l téhož zákona pod sp. zn. SUKLS6333/2011, a to z důvodu, že vyšly najevo nové skutečnosti způsobilé ovlivnit stanovenou výši úhrady.

Žalobce dne 27. 1. 2011 podal elektronicky žádost o změnu výše a podmínek úhrady léčivého přípravku GASEC-20 POR CPS DUR 28x20MG a GASEC-20 POR CPS DUR 56x20MG (předmětem žádosti bylo navýšení úhrady).

Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 3. 2. 2011 řízení o žádosti žalobce zastavil s tím, že v době podání žádosti již bylo v téže věci zahájeno správní řízení o změnu výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění téhož léčivého přípravku vedené z moci úřední.

Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání, v němž namítl obdobnou námitku jako v žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že je důvodná.

Předně je třeba jako nedůvodnou zamítnout námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, jakým způsobem žalovaný ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu vyložil, o co opřel svůj závěr o totožnosti obou řízení, jakými právními a skutkovými úvahami byl veden. Konec konců i žalobce byl schopen věcně s odůvodněním napadeného rozhodnutí polemizovat, a to právě pokud jde o jím zastávaný výklad pojmu „stejný důvod zahájení řízení“.

Pokud jde o věc samu, lze konstatovat následující:

Mezi účastníky není sporu o tom, že žádost žalobce byla doručena žalovanému až poté, kdy bylo zahájeno řízení podle § 39i odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění, jehož předmětem byla změna stanovené výše a podmínek úhrady léčivého přípravku GASEC v příslušných lékových formách. Žádost žalobce přitom bylo lze podle obsahu kvalifikovat jako žádost podle § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění.

Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1.

Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2013, čj. 4 As 16/2013-36, překážku litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004 je nutno vykládat tak, že zahájení nového řízení v téže věci brání nejen řízení zahájené dříve u jiného správního orgánu, ale i řízení zahájené dříve u téhož správního orgánu.

Podle § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění Ústav rozhodne o změně stanovené maximální ceny nebo výše a podmínek úhrady na žádost osoby uvedené v

a) § 39f odst. 2 písm. a) až c), pokud jde o maximální cenu; osoby uvedené v § 39f odst. 2 písm. c) mohou podat žádost pouze v případě, že stanovená maximální cena léčivého přípravku nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely je vyšší, než cena vypočtená podle § 39a odst. 2,

b) § 39f odst. 2 písm. a) až c), pokud jde o stanovení výše a podmínek úhrady.

Podle § 39i odst. 2 téhož zákona Ústav neprodleně zahájí řízení z moci úřední o změně stanovené výše a podmínek úhrady léčivého přípravku nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely, která neodpovídá základní úhradě stanovené podle § 39c odst. 7, nebo má podmínky úhrady neodpovídající podmínkám úhrady stanoveným v hloubkové nebo zkrácené revizi. Věta první se nepoužije u léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely, u kterých je úhrada v souladu s § 39c odst. 8 věty druhé. Ústav zahájí řízení z moci úřední o změně maximální ceny, jestliže po vyhodnocení stanovených maximálních cen podle § 39l zjistí, že stanovená maximální cena je vyšší než maximální cena, kterou by Ústav stanovil podle § 39a, nebo vyjde-li najevo, že maximální cena podobného přípravku stanovená podle § 39a odst. 4 nebo 5 je vyšší než maximální cena, kterou by Ústav stanovil podle § 39a odst. 2.

Kritériem litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu je totožnost věci v širším smyslu charakterizovaná pojmy „tátáž věc z téhož důvodu“. Lze souhlasit se žalovaným potud, že jedním z kritérií totožnosti věci je totožný předmět řízení, jakkoliv již nelze zcela souhlasit s jeho vymezením, jak jej provedl. Předmětem řízení o žádosti podle § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění, tak i řízení z moci úřední podle § 39i odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění, je změna již stanovené maximální ceny nebo výše a podmínek úhrady léčivého přípravku. Totožnost předmětu řízení tak bude dána nejen samotným léčivým přípravkem, ale i cílem, jehož má být v řízení dosaženo (obecně vzato revize již stanovené maximální ceny nebo výše a podmínek úhrady léčivého přípravku). Tento spor je však z hlediska posuzované věci spíše akademický a ostatně otázka totožnosti předmětu řízení není ve svém důsledku mezi účastníky sporná.

Spor se vede o pojem důvodu zahájení řízení. Lze připustit, že tento pojem je zpravidla při vymezení totožnosti věci z hlediska překážky litispendence „tíše“ opomíjen a totožnost věci je definována zpravidla způsobem, který zvolil i Nejvyšší správní soud v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 18. května 2011, č. j. 3 Ads 59/2011 – 73, podle kterého je totožnost věci určována totožností účastníků řízení a totožností předmětu řízení. Nelze však přehlédnout, že Nejvyšší správní soud v dané věci posuzoval situaci, kdy došlo ke střetu dvou řízení zahájených na základě žádosti podle § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění. V posuzované věci však šlo o řízení sice s totožným předmětem, nicméně na jedné straně zahájené z moci úřední podle § 39i odst. 2, na straně druhé o řízení o žádosti podle § 39i odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění. K této situaci se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. června 2013, č. j. 6 Ads 139/2012 – 58, přičemž dovodil, že obě předmětná řízení se sice týkají téže věci, nicméně zároveň je nutné

akcentovat, že každé z oněch řízení bylo zahájeno (vedeno) z jiného důvodu. Komentářová literatura přitom připouští, že interpretace zákonné podmínky „z téhož důvodu“ může někdy být komplikovaná; nicméně kloní se k závěru, že „nelze vyloučit, že by si mohla navzájem konkurovat dvě správní řízení týkající se téže věci, ovšem jedno by bylo zahájeno z moci úřední a druhé na základě žádosti. (...) V takovém případě však nebude splněna podmínka vedení těchto řízení, z téhož důvodu“, byť se budou týkat „téže věci“ (srov. Vedral, J.: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polyglon, 2012, s. 501). Výslovně pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu“.* Pokud je vedeno řízení z moci úřední, pak řízení o žádosti účastníka v téže věci není řízením vedeným z téhož důvodu, a proto toto řízení o žádosti účastníka v téže věci nemůže být zastaveno pro naplnění překážky litispendence“.

Nelze též přehlédnout, že krom odlišného formálního důvodu zahájení řízení (žádost oproti řízení zahájenému z vlastního podnětu správního orgánu) lze v případě ustanovení § 39i odst. 1 a 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění shledat i odlišnost důvodů věcných. Zatímco v případě řízení o žádosti podle § 39i odst. 1 není žádost nijak omezena a její důvod bude vyplývat logicky ze změn jakéhokoli z rozhodných parametrů podle § 39b a 39c zákona o veřejném zdravotním pojištění, jež žadatel dokládá v žádosti náležitostmi podle § 39f odst. 5 až 11 zákona o veřejném zdravotním pojištění, důvody pro zahájení řízení podle § 39i odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění jsou striktně vymezeny (a omezeny).

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze přisvědčil námitce žalobce, že v posuzované věci nebyly naplněny předpoklady aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu, a proto nebylo možné řízení o žádosti žalobce zastavit. Řízení o žádosti žalobce tak bylo zatíženo podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. – žalobce byl ve věci úspěšný, a má proto proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení. Náklady právního zastoupení sestávají z odměny zástupkyně žalobce za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 2100 Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012), za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu účast na jednání soudu) po 3100 Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012) a náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Přiznanou odměnu zástupkyně žalobce soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku daně z přidané hodnoty. Celkem tak soud přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 922 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti

rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. června 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková